

Жабата и мишката си отишли вкжши.

След нѣколко дѣня гушерътъ се премѣнилъ и отишелъ при мишката. Почукалъ на вратата.

— Кой е? — попитала мишката.

— Азъ съмъ, гушерътъ.

— За какво идешъ?

— Дойдохъ да искамъ ржката ти, както ми обеща.

— Охо, ти толкова ли си глупавъ, та си повѣрвалъ на думитѣ ми. Азъ се пошегувахъ.

Гушерътъ отговорилъ:

— Тогава и азъ ще се пошегувамъ, да съобща на жабата, че ти ѝ прибра житото.

— На добъръ ти часъ! Но тя нѣма да ти повѣрва, защото азъ ще ѝ кажа, че си искалъ да се оженишъ за мене и, понеже съмъ ти отказала, затова сега ме клеветишъ.

Гушерътъ помислилъ, помислилъ, па рекълъ:

— Да, имашъ право. Щомъ се помаишъ да лъжешъ за своя изгода, и когато кажешъ истината, нѣма да ти повѣрватъ. Пъкъ и по-добре стана, че нѣма да се ожена за тебе, защото ти и крадешъ, и лъжешъ, и не държишъ на думата си.

И гушерътъ се прибралъ въ слънчевата си кѣжичка.

Ранъ Босилекъ

Котаране, не хитрувай,
на заспалъ се не преструвай!
Знамъ те азъ, хитрецо, знамъ,
че си крадлю ти голѣмъ.

Ужъ главата си навеждашъ,
а съ едно око поглеждашъ.

Що ли мислишъ — тозъ глупакъ
чакай да измамя пакъ.

Но не се азъ лъжа вече:
масълцето съ хлѣба печенъ
гледай! — сладко, сладко самъ
днесъ, на пукъ, ще си изямъ.

Георги Дръндаровъ